

Eerste Groots West-Fries Dictee

auteur: Gerard Wortel

West-Friesland wordt onmiskenbaar geassocieerd met pittoreske VOC-steden als Hoorn en Enkhuizen en met opzichzelfstaande idyllische lintdorpen, waar agrarische bedrijven hoofdzakelijk wittekool verbouwen, een koolsoort die ten enenmale goed gedijt in een areaal zonder knolvoet, vettekous, dovenetel en abc-kruid.

Door hun florissante ligging aan het Markermeer en het IJsselmeer ontkomen de West-Friese steden bij tijd en wijle niet aan een invasie van pieremachochels en haringvletten, die zonder enig malheur door gelouterde zeebonken en pikbroeken naar de steiger worden geloodst, waar de varengasten zich vervolgens pro Deo bezighouden met het breeuwen oftewel kalfaten van de schepen.

Hun – met name vrouwelijke – eega's paraderen op doordeweekse avonden zonder enige gêne in hun saffraangele outfit met zonnebril en beatrixkapsel en in veel te nauwe corseletten over de kasseien langs de beschoeiing, terwijl ze als een soort B-actrices in een engelenkoor zongen: "Een pikketanissie gaat er altijd in."

Het allesoverheersende gebeier van het carillon overstemt met zijn onverflauwde melodieën het larmoyante gezang van de pseudozangeressen, die dientengevolge onverwijd de Drommedaris inschieten om een-op-een verhaal te halen bij de beiaardier.

Dit rechttoe-rechtaangedrag manifesteert zich ook tijdens luilak, een feest met de naam van een baliekluiver of dagdief, waarbij de rijzige jeugd met veel bombarie en op niet-aflatende wijze op schelklinkende potten en pannen slaat en zo de nietsvermoedende slapers uit hun remslaap sleurt.

Deze oud-Hollandse traditie is karakteristiek voor de nijvere West-Fries, die geen langslaper duldt, geen dilettant, praalhans of windbuil accepteert, maar die wel de tijd neemt om vanuit zijn maritieme verleden te participeren aan dit Groots West-Fries Dictee, dat hij met veel hoerageroep naar alle waarschijnlijkheid als een appeltje-eitje zal ervaren, waarmee hij de taalfetisjist ontriefte.